

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל, טל: 03-9097022

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

פניני הלכה

טעם למה שנהגו לומר פסוקי
'רפאני ה' וארפא' קודם ישתבח

כתב מהרי"ץ ב'ענף חיים' (ח"א עמ' כ"ז)
וז"ל:

נהגו לומר פסוקים אלו רפאני ה' וכו' שהם מדברים בענייני הגאולה העתידה במהרה בימינו כי אין רפואה כרפואת הגאולה. ולפי שכתוב כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, לכך ראו להסמך ענין גאולה העתידה לפרשת שירה שאמרו על הים. ולפי שגאולת מצרים היתה על ידי משה כדכתיב וישלח מלאך זה משה ויוציאנו לכך לא היתה גאולה שלימה, מה שאין כן גאולה העתידה תהיה על ידי הקב"ה. וכמו שהוא חי וקיים תמיד, כך הגאולה שעל ידו תהיה נצחית וקיימת כדכתיב ישראל נושע בה' תשועת עולמים. וזהו שאנו אומרים הושיעני ואושעה דהיינו הושיעני בכבודך ובעצמך כי אז היא תשועה קיימת לנצח וזהו ואושעה. וכל זה לקבוע אמונה בלב ההמוני יום יום כי בוא יבוא ולא יאחר. וזהו ואמרת ביום ההוא, היינו ימות המשיח כי אז ישמח ישראל בעושי וזהו הנה אל ישועתי וכו' ושאתם מים וכל הפסוקים שאחריו כולם מדברים גם כן

המשך בעמוד השלישי

ועתה בני שִׁמְעוּ בְקוֹלִי לְאֲשֶׁר אָנִי מִצְוָה אֲתֶם וכו': ותאמר לו אמו עלי קוללתך בני אך שִׁמְעוּ בְקוֹלִי וְלֹא קוֹל לִי: וילך ויקח ויבא לאמו ותעש אמו מטעמים כאשר אהב אביו: ותקח רבקה את בגדי עשו בנה הגדל החמודת אשר אתה בבית ותלבש את יעקב בנה הקטן: ואת ערות גדוי העזים הלבשה על ידיו ועל חלקת צואריו: ותתן את המטעמים ואת הלחם אשר עשתה ביד יעקב בנה: (כז-ח-וי).

קודם שנעניין במה שמוזכר בפסוקים, עלינו לזכור שיעקב היה בזמן זה בגיל שישים ושלוש, והוא איש תם יושב אהלים, לומד תורה ללא הרף שעליו נאמר יתן אמת ליעקב. אי"כ יעקב אבינו כבר איש מיושב בדעתו ובר אוריין, שתורה מונחת בכיסו. והנה אמו פונה אליו בבקשה הנוגדת את כל ערכי המוסר והשכל הישר וסותרת כביכול את התורה ללכת במרמה ולגנוב דבר שלא היה אמור להיות שלו.

ואכן במדרשים מובא שיעקב דן עם אמו, ולבסוף לא מסכים דעתו עם דעתה, כמובא במדרש הגדולי על פסוק 'וילך ויקח ויבא לאמו' וז"ל: אנוס וכפוף ובוכה, ע"כ. ואפשר להוסיף ולדרוש (בדרך שדרש מרן הגר"י רצאבי שליט"א על מקום אחר) שלוש הפעולות הללו מתחילות ב-וי שהיה מצטער ואומר וי וי וי. ועוד כתוב שלא היה ביעקב כח להביא את הדברים לאביו, ושלה הקב"ה שני מלאכים אחד מימינו ואחד משמאלו שסמכוהו. אי"כ יעקב על אף היותו חלוק דעתו מדעת אמו ויכל למצוא כל מיני תירוצים על פי התורה לא להקשיב לקול אמו, עם כל זה הלך ועשה רצון אמו. ומנגד אמו מכריחה אותו בכל מי דרכים ולא מתרגשת כלל מדבריו.

למדנו מזה כמה יסודות חשובים כיצד עלינו לחנך בנינו במצות כיבוד הורים, וכיצד עלינו להגיב או להתייחס לתגובתם. ראשית יש להרגיל את הילד לעשות את אשר הוריו מבקשים גם אם אינו מבין את הדבר ואפילו אם הוא חושב אחרת.

יותר מזאת, אפילו אם הילד בוכה, לא להתרגש מבכיותו, אלא לתת לו לעשות את המוטל עליו. ודבר זה מצוי כאשר הילד מתמרמר או מתמסכן כביכול שהוא מופלא משאר אחיו לרעה, ועל כן הוא בוכה ומוזיל דמעות כמו שחרב עליו עולמו, והרגש של ההורים מכניע את שכלם ונכנעים לדבריו ומוותרים לו על אף שאין בדבריו אמת.

ועצה למדנו מרבקה, שכשקשה לילד לעשות מרצונו את דבר ההורה, יפנה ההורה אליו במובן שהילד עוזר לו, כמו שאמרה רבקה ילך קח לי, ויותר מזאת לעשות עמו ביחד ואף לעזור לו, כפי שרבקה עשתה, הכינה את המטעמים, נתנה אותם בידו, הלבשה אותו, לותה אותו, ואף ביטאה זאת בדבריה, שהרי מובא במדרש רבה על פסוק 'ותתן את המטעמים ואת הלחם', לותה אותו עד הפתח, אמרה עד כאן היתי תנבת לך, מכאן ואילך בריך יקום לך.

ובקיצור נזכיר, שעלינו לחנך ילדינו שחובתם לכבד את הוריהם לא בגלל שגידלו אותם ונידדו שינה מעיניהם עבור בנם. אלא בגלל שכך צוה בורא עולם! ובנוסף לזאת שגם הם גידלו וטיפלו בו וכו'. ועל כן כדאי מאוד למשוך את הילד למצוות כיבוד הורים במילים טובות, כגון: בא תזכה בעוד מצווה, תעשה כך וכך.

ואם האדם ישתדל בזה יזכה בעה"ת לבנים דוגמת מארי חיים כסאר זצ"ל, שמסופר עליו שבהיותו כבר זקן, באו פעם אחת החכמים אליו לבקשו להצטרף עמם לכנס גדול לחיזוק לתורה ולומדיה שהגענו תהיה חיזוק גדול לעניין. אמר להם שימתינו כי הוא הולך לבקש רשות מאמו (שהתגוררה עמו בבית). לאחר מכן יצא אליהם והשיבם שאין באפשרותו לילך עמם כי אמו לא מסכימה לו. משראו החכמים כך נכנסו הם לאמו ושכנעה על מעלת וחשיבות העניין שיצטרף הרב עמם. רק אז הסכימה לו ללכת עמם ואכן הלך אתם.

לידידיעו חיקר וזנעלזו בעל חחסד וזמעלזו חיה יחודה רייבי חיי אשר אעז חוסך מזועז, אעז וזמעז למען געזי של מלך מלכי המלכים. יחא רעזא שיפתח לו מלכא עילאזא שפע ברכה וזעלחא ממרומים, וזכא לגעזים ובעזי געזים, קדושים וזחורים חמשמחים אנלדוים ואנשים, עולזים במעלות משה ואזרן וחזקנים, אנשייר.

מרבני הקהילה

הרה"ג שאול אהרן שליט"א
רב ק"ק 'אהוות יוסף' ת"י

פתרונות לפרשת 'חיי שרה'
אחודה חידה! 'הוי אחות הוי סוכנת'
(מדרש הגדול).
הזוכה: מי שהכל שלו.
מי בתמונה? טרם נפתרה, שבוע
אחרון לפתרונה!

אחיה חיה!
הוא כפול
הוא דבר והיפוכו
ואינו נמצא הרבה
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

ויאמר ה' לה שני גוים בבטנך ושני לאמים ממועיק יפרדו... (כה, כג)
"גוים": בתורה כתוב "גיים", אך צריך לקרוא "גוים".

רש"י מביא את דברי הגמרא בברכות (ז:) שני גוים בבטנך אל תקרי גוים אלא גיים. וא"י יהודה אמר רב אלו
אנטונינוס ורבי (רבי יהודה הנשיא) ורש"י (במסכת חגיגה יא.) כותב זה בא מעשו וזה בא מיעקב. ושניהם נולדו באותו
היום.

רבן שמעון בן גמליאל אביו של רבי היה נשיא ישראל ובתקופתו גזרו הרומאים שאין למול, וכתבו בתוספות (ע"ז י)
אמרינן במדרש: חלב מטמא חלב מטהר, כשנולד רבי, גזרו שלא למול ואביו ואמו מלווהו, ושלח הקיסר, והביאו
לרבי (התינוק) ואמו לפניו והחליפתו אמו באנטונינוס והניקתו עד שהביאתו לפני קיסר ומצאוהו ערל ופטרום
לשלום. ואמר אותו הגמון אני ראיתי שמלו את זה, אלא הקב"ה עושה להם נסים בכל עת, ובטלו הגזרה.

ואמרו בתלמוד הירושלמי שלבסוף למד אנטונינוס תורה ונתגייר ומל את עצמו. הגמ' (במסכת ע"ז י-יא) מתארת את
הקשר בין רבי לבין אנטונינוס.

כותב בעל "המגלה עמוקות" שתוארו של רבינו הקדוש הוא "הנשיא" ור"ת של הנשיא: הוא נשמתו של יעקב
אבינו.

הארי"י ז"ל אומר "הנשיא": ר"ת הוא ניצוץ של יעקב אבינו. אנטונינוס היה משרש נשמתו של עשו.

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

רבינו הקדוש היה גר בציפורי 17 שנה מעין יעקב אבינו שהיה גר במצרים ובזכותו לא היה שם רעב, כל 13 השנים שסבל רבי הקדוש
יסורים בציפורי (עם מעשה העגל שביקש רחמים שלא להשחט, ואמר "לך כי לכך נוצרת" ומאז לא היו לו יסורי תופת) לא הפילה אשה
עוברא, כמו שיעקב הביא שפע לעולם, כך גם רבי הקדוש הביא שפע לעולם.

"המשך חכמה" מבאר שני גוים בבטנך זה אנטונינוס ורבי וכו' הענין דשרה אמנו ברהר חלק הטוב, וחלק הרע נטלה הגר (כלאמר ישמעאל)
וכיון שראתה רבקה שהבנים מתרוצצים וכשהולכת לבית ע"ז עשו מפרכס לצאת וכו' הרי כאן האחד טוב והאחד רע, ולמה זה אנכי שלא
כדרך שרה שלרבקה ניתן גם את הטוב וגם את הרע ולא ביררו לה הטוב לעצמו, והשיבו לה שני גוים זה אנטונינוס הרי שבחלק הרע שלך
מעורבב גם הטוב ולכן המה שניהם בבטנך. ודו"ק.

אחיותי לשון

רְשָׁעָה – מה שכיום אומרים רְשָׁעָה
וכפי שאמרינן בנוסח יעל הניסים
בחנוכה וכן ב'יובל' בימים נוראים

"שבת שלום"

בדרכיהם אתהלך...

אשרי משכיל אל דל

מעשה ובאו לפני הרב רצון בן הי"ר עמרם מנגימי, הרב הראשי ואב"ד
שרעב, שני יהודים לדין יראובן ושמעון בענייני אונאת דברים אשר היו
ביניהם. לאחר ששמע הרב את העדויות ולאחר ליבון הדברים, התברר
שראובן אשם. ראובן קבל עליו את הדין של פשרה קודמת לדין, להתנצל
ולבקש סליחה ומחילה משמעון. אך שמעון רצה שיקוב הדין את ההר,
ודרש מראובן לשלם לו פיצויים גבוהים, והתנצלות פומבית שישפילו אותו
עד עפר וירוששו אותו.

משראה כך הרב בקש לדחות את פסק הדין. בינתיים קרא לשמעון לחדרו לדבר עמו ביחידות. אמר הרב לשמעון, בני! שים נא כבוד לאלדי
ישראל, ותן לו תודה, האם עברת עבירה מימך? ענה שמעון, כן! שאלו הרב, ומה היא? ענה שמעון, לרגל עסקי בין הגוים, אני יוצא מביתי
כל יום ראשון בשבוע, וחוזר לביתי כל יום שישי בחצות היום. פעם אחת הזדמן לי מכירת סחורה לגוי אחד והוא מחשובי הגוים, והתאחרתי
עד לאחר חצות יום ששי, והיה עלי לעבור עוד דרך רבה עד הגיעי לביתי, והדרך הזאת משובשת, משודדים וחיות השדה, ובכל זאת יצאתי
לדרכי מתוך תקוה, שבכל זאת אגיע לביתי לפני כניסת השבת, מתוך חשש פן ידאגו לי אנשי ביתי, אבל לא כאשר חשבתי כן היה, באמצע
הישימון, התנפלו עלי שודדים את הוני לקחו, ואותי דימו להרוג, ואימלטה בשן ועין, ורק בהמתי לרגלי, וארוץ בכל הכח אני ובהמתי מפחד
השודדים ביום, והחיות בלילה. הגעתי לכפר הקרוב בחצות ליל השבת, הגוים קדמוני בלחם ובמים, ולא ידעתי מה לעשות, להתענות בשבת
אסור, לאכול מה שהכינו בשבת אסור, גברו עלי הרעב והצמא ואוכל, וכן למחרת. אמנם לא אמרתי לגוים להכין לי אוכל רק הם מעצמם כי
זה דרכם עם אורחים. בשווי לביתי ענית בצום נפשי פיזרתי כסף לצדקה כופר נפשי, ובקשתי סליחה ומחילה מבעל הרחמים והסליחות על
עוונתי.

שאל הרב, האם התפרסם הדבר ברבים? ענה שמעון, לא. רק כבוד הרב השומע את המקרה לאחר רבש"ע, ואפילו אנשי ביתי לא ידעו מזה,
כי לא רציתי שיהיה חלול שבת בפרהסיא. שאל הרב, האם חושב הנך שהי סלח לך את עוונך זה? ענה שמעון, בודאי הלא כתוב, מי אל
כמוך נושא עוון ועובר על פשע וכו'. שאל הרב, וכי בזבזת את כל הונך לצדקה, או סגפת את כל גופך בתענית? ענה שמעון לא, רק חלק
קטן. האם הנך מוכן לעשות עסקה עם רבונו של עולם שישלח לך על "מחלליה מות יומת" גם אתה תסלח לחברך תמורת "חטא לו בדברים
יפסינו בדברים". ענה שמעון בבכיה ואמר, רבי סלחתי! והא רחום יכפר עוון וכו'. נתפייסו ראובן ושמעון ומאז שרר שלום ושלווה בין שניהם.

(יהדות שרעב בתים עמי ק"ג)

לרפואת
יחיא בן שלום
בתוך שכחע"י

לזש"ק
שלום בן יעקב
ומירב טליה בת מנשה

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

מחידושי רבותינו

ואוכל מכל (בראשית כז, לג).

לרפואת
יוסף בן יחיא
בתוך שכחעי

מהליכות אבותינו

אין מלמדין את האשה תורה

משנה (סוטה ג, ד) וְכִי יִלְמְדוּ אֶת הַתּוֹרָה, אֵת הַתּוֹרָה, כְּאִלּוּ מִלְמָדָה תִּפְלוּת. ובגמרא (סוטה כא): איתא: תיפלות סייד, אלא אימא כאילו למדה תיפלות. אייר אבהו מייט דרייא דכתיב (משלי ח, יב) אני חכמה שכנתי ערמה כיון שנכנסה חכמה באדם נכנסה עמו ערמומית. ופירש"י: כאילו. שמתוכה היא מבינה ערמומית ועושה דבריה בהצנע:

וכתב הרמב"ם (הלי תיית פ"א ס"ג) ... וְאִם עַל פִּי שְׂשֵׁי לָהּ (לאשה שלמדה תורה) שְׂכָר צִוּוּ הַכֹּהֲנִים לְשֵׁלָא וְלִמְדוּ אֶת בְּתוּלָתָהּ. מִפְּנֵי שְׂרַב הַנְּשִׁים אֵין דְּעֵתָם מְכֻבָּדָה לְהַתְלַמֵּד אֶלָּא הֵן מוֹצִיאֹת דְּבָרֵי תוֹרָה לְדְבָרֵי הַבָּי לְפִי עֲנִיית דְּעֵתָן. אֶמְרוּ הַכֹּהֲנִים כָּל הַמְלַמֵּד אֶת בְּתוּלָתָהּ כְּאִלּוּ מִלְמָדָה תִּפְלוּת. בְּמָה דְּבָרִים אֶמְרוּם בְּתוֹרָה שְׂכָרָה עַל פֶּה אֶבְל תוֹרָה שְׂכָרָה לֹא וְלִמְדוּ אֶתְהָ לְכַתְחָלָה וְאֵם לְמִדָּה אֵינוּ מְלַמְדָה תִּפְלוּת:

ידוע שכל נשות בנות תימן ידעו את ההלכות והדינים להפליא מגמר השחיטה והניקור עד הבאת האוכל בכלי לאוכל. ר"ל שהיו יודעות הלכות מה שהיום גברים אינם יודעים. וכן כל שאר ההלכות אשר היו צריכות להן. ואין זה משום שבתמן למדו הנשים תורה, אלא איפכא היא, שהרי אפילו לקרוא ולכתוב לא ידעו, ועכ"ז היו בקיאות בהכשרת הבשר ובהכנת האוכל ועוד.. לכל ח"ו יכשלו. ולמדו זאת בתה מפי אמה בדיוק להפליא ויראה אחזה בהם לבל ישנו, וכפי שסיפרה לי אחת הזקניות שלא העיזו להכניס בשר למים שלא רתחו.

גרסינן בבבא מציעא ג' ע"ב: אבריהם יצחק יעקב דכתיב בהו בכל מכל כו'. והקשה התוס' דאין לפרש דלא שלטה בהם כלל דא"כ היכי קבלו עליה אגרא, אלא כדאמר מאי דכתיב 'רגלי חסדיו ישמור', כיון שעבר אדם רוב שנותיו ולא חטא שוב אינו חוטא, הי"נ כיון שראם הקב"ה שהיו דוחקין עצמן כ"כ להתרחק מן העבירה סייעם הקב"ה מכאן ואילך שלא שלט בהם יצה"ר ע"כ:

וקשה דא"כ מה נשתנו אבות שנשתבחו על כך מכמה צדיקים שלא טעמו טעם חטא כמו הדי שמתו בעטיו של נחש ובודאי שכך היו שלא שלט בהם יצה"ר כמי"ש התוס'? ולע"ד נראה כדאמרין בנדרים (ד"ל ע"ב) אמר רמי בר אבא כתיב אברם וכתוב אברם בתחילה המליכו הקב"ה על רמי"ג אברים ולבסוף המליכו על רמי"ח אלו הן בי עינים ובי אזנים וראש הגויה. ופירש הר"ן ז"ל, שבתחילה המליכו הקב"ה על אבריו שהם ברשותו לזוהר מעבירה אבל עיניו ואזניו של אדם אינו ברשותו שהרי ע"כ יראה בעיניו ובאזניו ישמע. ולבסוף כשנמול המליכו הקב"ה אפילו על אלו שלא יסתכל ולא ישמע כ"א דבר מצוה, ע"כ. וקרוב לזה פירש הרא"ש ז"ל דעינים ואזנים וראש הגויה הם אברים המסורסים בעבירה ואינם מסורים ביד אדם ומרוב צדקתו מסרם בידו. רגלי חסדיו ישמור, כשאדם מתגבר על יצרו, סוף הקב"ה מוסרו בידו יע"ש.

וא"כ אפשר לומר דמי"ש התם באבות לא שלט בהם יצה"ר הוא על אברים המסורים בידו דהמליכו הקב"ה על אבריו שהם ברשותו כמי"ש הר"ן התם ומשה"ק התוס' דא"כ היכי קבלו עליה אגרה הוא על אברים שאינם מסורים בידו והיו מתגברים על יצרו שלא יבוא לידי מכשול ולבסוף מסרם בידו כמי"ש הרא"ש ז"ל ואגב זה קבלו שכר מכל המצות:

ויעתר לו ה' (בראשית כה, כא)

בבמות דף ס"ד ע"א, אייר יצחק, יצחק אבינו עקור היה שנאמר ויעתר יצחק לה' לנוכח אשתו על שאתו לא נאמר אלא לנוכח מלמד ששניהם עקורים היו. אי הכי ויעתר לו, ויעתר להם מבעי ליה. אלא שאינו דומה כו'. פירש"י ז"ל: בשלמא אי אמרת תפילת יצחק על אשתו היתה, היינו דכתיב ויעתר לו כמו שהיה מתפלל עליה ותהר רבקה. אלא אי אמרת על עצמו היה מתפלל לנוכח אשתו משמע ששניהם היו צועקים זה מול זה ויעתר להם מבעי ליה, ע"כ:

וקשה דאפי"ה עדיין הקושיה במקומה עומדת, דויעתר להם מבעי ליה, כיון דכל אחד היה מתפלל ע"י, דאה"נ דיצחק נענה ונרפא מעקרותו, מי"מ רבקה לא נענה ואפשר שיהיו לו בנים מאשה אחרת ולא מרבקה ואנו רואים שגם רבקה נרפא מעקרותה שילדה ובודאי שנתקבלה תפילתה וא"כ ויעתר להם מבעי"ל.

ואף די"ל דמי"ש בשי"ס אינו דומה כו' ר"ל דגם תפלתם נתקבלה, אבל הכתוב תלתאה בו לפי שהיה צדיק בן צדיק כמי"ש רש"י ז"ל התם ע"ש, מי"מ כיון דבאמת נתקבלו ה"ב תפילות מאי הפרש היה בין תפילה זו לתפילה זו.

אלא יזבן עמי"ש במדרש לנוכח אשתו מלמד שהיה יצחק שטוח כאן והיא שטוחה כאן, אי"ל רבשי"ע כל בנים שאתה עתיד ליתן לי יהיו מן הצדקת הזאת אף היא אומרת כן, ע"כ. נמצא דכל אחד היה מתפלל על עצמו ועל חבירו וזוהי א"ש שיצחק נענה על תפילה שהתפלל ע"י ועל אשתו ורבקה לא נענה על תפילתה לפי שאינו דומה כו':

(דברי שלום' למהר"א שרעבי זצ"ל)

פניני הלכה

המשך מהעמוד הראשון

בענין הגאולה העתידה כדמוכח בפירוש מענין סמיכותם לפסוק הקודם להם והיתה מסלה לשאר עמו וכי' כיום עלותו מארץ מצרים וכתבי בתרי' ואמרת ביום ההוא וכמי"ש הרד"ק. וכן מפורשים פסוקים אלו היטב על הגאולה בספר נר מצוה ח"א דף קכ"ט ע"ג ואילך עיין שם באורך. ועיין בזוהר מדרש הנעלם דף קט"ו ע"א ובזוהר כי תשא דף קפ"ח ע"ב, וזהו שסיים לישועתך קייתי ה'. [וז"ל הזוהר פרשת בראשית דף ד' ע"א מאן דלא מצפה בכל יומא להאי בהווא עלמא, לית ליה חולקא הכא ע"כ. על כן נכון שהצבור ילחשו זה הפסוק עם השליח צבור כדי לעורר הכוונה]:

ואין לחוש באמירת פסוקים אלו משום הפסק, דפסוקים בעלמא הם ואין בהם הפסק דחשיבי מעין הזמירות. וכ"כ הרד"א גבי יראו עינינו שבערבית. וכן נראה הסכמת הרב האר"י לומר מזמור ממעמקים קראתך ה' בעשרת ימי תשובה בין ישתבח ליוצר, כיון דפסוקים בעלמא נינהו. ומכאן תבין דאותם המגיעים לבסוף והיה ה' למלך על כל הארץ וכי' ומוסיפין אח"כ אחד אלהינו גדול אדונינו וכי' הוא טעות, דלא הותר להוסיף רק מה שהוא פסוק בעלמא דוקא:

לרפואת

לעילוי נשמת
חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,
דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

לרפואת

אבנר בן יפת
בתוך שכחעי

תפארת בנים

זכו בשעונוי יד מחשב במבצע
 'הזמן עובר ואינו חוזר'
 התלמידים היקרים
 אליסף דחבש נ"י שריה מפעי נ"י
 דן גיסין נ"י יוסף שלום דמרי נ"י
 ינון דמרי נ"י משה שיאחי נ"י
 יה"ר שיזכו להמשיך להיות תמיד מן
 הראשונים לכל דבר שבקדושה, אכ"ר

תלמידי מכינה ב' בסעודת ראש חודש

ללא הכנה מראש קיבלו בהפתעה חמישה תלמידים מצטיינים
 פרס סלית קסן על התאמצותם לעלות במעלה ההר לתורה
 ומדות טובות הלא הם ה"ה אברהם כהן נ"י שריה מפעי נ"י
 יהודה עוזירי נ"י נתנאל עובדיה נ"י אלעזר שמחי נ"י
 יה"ר שימשיכו לעלות מעלה מעלה
 בדרך הסלולה, אכ"ר.

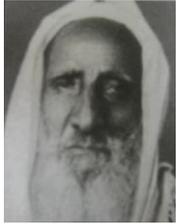
בחורף תבוא לנו חסד!
 במבצע בעיצומנו!

ניתן להקדיש את העלון
 להצלחת, לרפואת, לעילוי נשמת.
 לפרטים במזכירות הת"ת: 03-9097022

חכמי תימן

הרב עואץ ב"ר סאלם
 צארום

נולד בצנעא. טוען חריף
 ומפולפל בפני ערכאות
 האומות.
 בעת המחלוקת על
 הקבלה, עמד בעוז לעזרת
 הרב הראשי רבי יחיא
 יצחק הלוי.
 מהעוסקים בגאולת הקרקע
 בשנת תרע"ט.

נפטר בשיבה
 טובה בתל אביב
 בכ"ו טבת תשי"ג

התודה...

להורה היקר והחשוב
 ה"ה ראובן אברהם הי"ו
 אשר בראש מעייניו תלמוד
 תורה של תינוקות של בית
 רבן ועל כן משתדל לתת
 ולשמח את אשר מזדמן על
 ידו מן שמיא
 יה"ר שתחול

הברכה...

במעשה ידיו, ויוכה להיות
 תמיד רק מן הנותנים. ויראע
 בנים ובני בנים יראים ושלמים
 הולכים בדרכי אבותינו
 הקדושים, אכ"ר

הערות, הארות ותשובות לחידות
 ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
 או במייל:
 Nahari@enativ.com